

Det ærede Medlem sagde, at der ikke hidtil er gaaet Politik i denne Sag, men saa ser det lidt underligt ud, at ærede Medlemmer af Socialdemokratiet indbringer privat et Lovforslag om dette Spørgsmaal. De kan ikke gøre sig Haab om at faa det gennemført i denne Samling. Om knap 4 Uger skal den slutte, og Lovforslaget skulde dog gerne i Udvalg. Alligevel forelægger man det, og jeg kan ikke frigøre mig for den Tanke, at de ærede Forslagsstillere kommer med dette Lovforslag netop nu, fordi der om et Par Maaneder skal være Valg her i Landet. Jeg vil ikke beskyldte de ærede Forslagsstillere for, at de har villet lade gaa Politik i denne Sag, men det kan se saadan ud, naar man forelægger et Lovforslag, som man ved ikke kan gennemføres, og som da kun kan være fremsat, fordi man overfor Vælgerne vil give til Kende, hvordan Socialdemokratiet ser paa den i Lovforslaget behandlede Sag. Vi kan kun se det som et Led i den Række af Lovforslag, Socialdemokraterne har fremsat i den sidste Tid, og som er saa sikre Tegn paa, at Valg forestaar, som Lærkens Sang ved Vintertid er paa, at der kommer Vaar i en nær Fremtid. Og vi kan egentlig ikke være kede af, at Socialdemokraterne saaledes ved forskellige Lovforslag søger at understrege, tydeliggøre og anskueliggøre det Program, som er Socialdemokraternes.

Jeg skal nu omtale en enkelt Paragraf i Lovforslaget, den, som for mig — og jeg tror ogsaa for Forslagsstillerne — er Hovedparagraffen. Det er selvfølgelig § 6. Denne Paragrafs Vedtagelse vil betyde, at man udvider Undervisningspligten fra det 14de til det 16de Aar. Man paabyder de unge i Alderen fra 14 til 16 Aar vedblivende at gaa i Skole, og det er vi ikke sikre paa er rigtigt, vi er ikke sikre paa, at der kommer noget godt ud af det. Naar man saa tillige i § 9 paabyder Kommuneskolelærerne og lærerinderne at undervise i en saadan Skole for konfirmeret Ungdom, stiller der sig et Billede frem for mine Øjne, som jeg vil bede det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds om ogsaa at betragte. En saadan Skole kan og vil komme til at se saadan ud, at de, der kommer for at blive undervist, er tvungne derhen imod deres Villie, og de, som underviser, er tvungne derhen imod deres Villie. Jeg spørger det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds, om han virkelig tror, der kan komme noget godt og glædeligt ud af det? Jeg tror, at det er en Selvfølge, at vi paa Ungdomsundervisningens Omraade helt og

holdent maa følge Frivillighedens Vej, og jeg forstaar derfor godt, at Forslagsstillerne i deres Lovforslag har indført Mulkt- og Straffebestemmelser, for der vilde sikret i en saadan Skole blive i høj Grad skullet fra Timerne. Det vilde blive nødvendigt, hvis man skulde holde Eleverne sammen, ligefrem at straffe dem, naar de blev borte. Det ærede Medlem talte i Gaar om, at Antallet af Forbrydelser blandt de unge stiger. Jeg kan ikke tro, at en saadan tvungen Undervisning skulde kunne formindske Forbrydelsernes Antal blandt de unge. Venstre ønsker fremdeles som hidtil her at gaa Frivillighedens Vej, og vi er nu som altid varmt interesserede i Løsningen af det foreliggende Spørgsmaal.

Jeg skal i denne Sammenhæng nævne en Ting, som det ærede Medlem ogsaa berørte i Gaar; det var Aftenskolerne. Det ærede Medlem brød Staven over disse Skoler. Jeg er ikke enig med ham i dette, jeg tror, at der rundt omkring i vore Aftenskoler er gjort et ganske godt Arbejde i de forløbne Aar. Vi, som har en Del med Ungdom at gøre, og som taler med dem om deres tidligere Undervisning, faar tit et stærkt Indtryk af, at der mange Gange er kommet noget godt ud af Aftenskoleundervisningen, og jeg kunde være tilbøjelig til at henstille, om man ikke kunde give Lærerne ved Aftenskolerne et noget større Honorar for deres Arbejde, end de faar. Det er et usselt Honorar, de modtager; jeg ved, at man somme Tider byder Lærerne 15—20—25 Kr. for en Vinters Arbejde i Aftenskolen, og det er utilbørlig lidt. Jeg anser ikke den Undervisning, der foregaar om Aftenen, for den ideelle; ved Siden af Aftenskolen maa der være Plads til den Skole, det ærede Medlem har talt om, en Dagskole for den konfirmerede Ungdom, og vi ønsker, at denne Sag fremdeles maa fremmes ad Frivillighedens Vej. Vi har vist det ved at stemme for Bevillingerne dertil og ved at tale om og være med i Arbejdet for Sagen omkring i Landet, og det er vi til Sinds at blive ved med.

Jeg er enig med den højtærede Minister i, at man helst maa se Tiden an, inden man prøvede paa andre Udveje end de nu prøvede. Denne Sag har ikke været til Behandling længe under disse Former her i Tinget. Det er kun 3—4 Aar, man har virket under den Bevilling, der er givet paa Finansloven, og der har ikke været nogen helt ringe Fremgang efter de Tal, Ministeren oplyste for os. Jeg hørte